

Chương 12

Mãi đến sáu giờ tối Cassandra mới thức dậy. Có mình cô trong phòng. Cô ngồi dậy, mặc vào chiếc quần bầu bằng len đen và áo len xám rộng thùng thình Phoebe đưa cô.

Cô mở cửa thì thấy Chris, Wulf và Kat đang ngồi ăn trên sàn phòng khách. Cô há hốc mồm kinh ngạc khi nhìn bữa đại tiệc họ đang ngấu nghiến.

“Cậu đói không?” Chris hỏi khi nhìn cô lưỡng lự ở cửa. “Ngồi đi. Wulf nói anh ấy chưa từng thấy bữa ăn nào kiểu này từ hồi còn sống trong nhà tranh vách đất ở Bắc Âu thời Trung cổ.”

Cassandra ngồi xuống bàn trà, trên đó bày cả tá món ăn. Cô ngạc nhiên trước đồ ăn phong phú mà người ở đây cung cấp cho họ. Bít-tết, cá, gà quay. Rồi cả trứng, khoai tây, chuối, táo, tất cả đều được nướng và gọt vỏ sẵn. Đủ thứ luôn.

Kat liếm ngón tay. “Shanus nói họ không biết con người ăn bao nhiêu và ăn cái gì nên họ mang tới mỗi thứ một ít.”

“Một ít?” Cassandra vừa hỏi vừa cười phá lên. Ở đây có đủ thức ăn cho cả một quân đoàn Thợ săn đêm.

“Tớ biết,” Kat nở nụ cười, “nhưng đúng là ngon thật.”

Cassandra cũng đồng ý ngay khi cắn một miếng thịt đùi cừu quay.

“Có thạch bạc hà nữa này,” Kat chuyển sang cho cô. “Ăn thử xem.”

Wulf với sang lau cằm cho Cassandra. “Dính mỡ này em.”

“Cảm ơn anh.”

Anh gật đầu ảm áp.

Ngay khi Cassandra kết thúc bữa ăn no nê, cô muốn đi dạo cho tiêu hết số thức ăn vừa rồi. Wulf đi với cô, không muốn bỏ mặc cô phòng khi có chuyện xảy ra.

Họ rời căn hộ và tiến vào khu mua sắm ở thành phố ngầm dưới lòng đất để cô ngắm đồ. Nhưng khi họ vừa đi vào trong phố, những ánh mắt thù địch lập tức dồn cả vào Wulf.

Anh không dễ trà trộn giữa đám người tóc vàng ươm, cao ráo này. Chẳng nghi ngờ gì là anh không thuộc về giống loài họ.

Cô nhìn vào cửa sổ một gian hàng bán quần áo trẻ em thì một cậu chàng tầm mười sáu tuổi, nhưng thực tế tuổi thật có khi chỉ mười một, mười hai, đi qua.

“Xin lỗi,” Wulf gọi cậu ta lại.

Đôi mắt cậu bé lo lắng.

“Đừng sợ nhóc, tôi không làm hại cậu đâu,” Wulf cất giọng dịu dàng. Tôi chỉ muốn hỏi về biểu tượng trên áo cậu thôi.”

Cassandra quay lại thấy giữa áo cậu bé là hoa văn hình tròn móc vào nhau.

Cậu bé nuốt xuống lo lắng như thể e sợ Wulf sắp sửa tấn công cậu ta. “Đây là biểu tượng của giáo phái Pollux.”

Mắt Wulf nhá lên tia nguy hiểm. “Vậy là cậu giấu Daimon ở đây.”

“Không,” cậu bé đáp, gương mặt càng run sợ hơn nữa.

“Có chuyện gì thế?”

Cassandra nhìn ra sau cậu bé thấy một phụ nữ tầm tuổi cô đang lại gần. Cô ấy mặc bộ đồng phục màu kem của một sĩ quan cảnh sát Apollite đang xuống ca. Dù từ “cảnh sát” không có cùng ý nghĩa lắm như với con người. Cảnh sát của Apollite chỉ quản lý Daimon vì Apollite hiếm khi đánh nhau và chẳng bao giờ phá luật của họ.

Phoebe đã nói với cô, cảnh sát Elysia được trả lương để theo dõi các Apollite sắp sửa biến thành Daimon và hộ tống họ ra khỏi thành phố, cho họ tiền và phương tiện để họ sang thế giới loài người.

“Không vấn đề gì,” Cassandra nói với vị sĩ quan đang nheo mắt nhìn Wulf lạnh lùng.

Cậu bé bỏ chạy trong khi cô gái vẫn quét tia nhìn hằn học về phía Wulf. “Tôi không phải trẻ con để mà sợ anh, Thợ săn đêm. Sau đêm nay, anh cũng chẳng thể làm gì được tôi.”

“Ý cô là sao?”

“Ngày mai tôi sẽ chết.”

Trái tim Cassandra co lại. “Tôi rất tiếc.”

Người phụ nữ chẳng quan tâm tới cô. “Vì sao anh đe dọa con trai tôi?”

Gương mặt Wulf thờ ơ nhưng Cassandra biết rõ anh đang đau đớn thay cho người phụ nữ cũng như cô vậy. Cô nhìn thấy tia thương cảm trong đôi mắt đen ấy, và cả trong giọng nói của anh khi anh cất lời. “Tôi chỉ muốn biết về biểu tượng trên áo cậu bé.”

“Đó là biểu tượng của chúng tôi,” cô nói, môi vẫn cong lại “Mọi Apollite ở đây đều thề sẽ duy trì và tuân thủ Luật Pollux. Giống như các vị thần cổ xưa, chúng tôi bị ràng buộc vào nhau. Chúng tôi không bao giờ phản bội lại cộng đồng hay anh em của mình. Chúng tôi cũng không bao giờ làm kẻ hèn nhát. Khác với Apollite khác, chúng tôi không thực hiện nghi lễ tự sát vào đêm trước sinh nhật. Apollo muốn chúng tôi chết đau đớn, chúng tôi sẽ không cãi lại ý thần. Con trai tôi, cùng cả nhà chúng tôi, đeo biểu tượng đó để tưởng nhớ tôi và vinh danh ý chí của tôi khi từ chối chạy trốn khỏi dòng máu của mình.”

Một tia nghi ngờ nhá lên trong mắt Wulf. “Nhưng tôi đã thấy biểu tượng ấy bên ngoài nơi này. Thực ra là trên người một gã Daimon đặc biệt hung bạo tôi đã tiêu diệt hơn một năm trước.”

Đôi mắt khinh bỉ của cô sĩ quan chuyên thành nổi đau đớn. Cô nhắm mắt lại, mặt mày co rúm như thể tin tức ấy khiến cô nghẹt thở. “Jason.” Cô thì thầm cái tên. “Tôi luôn tự hỏi anh ấy ra sao. Anh ấy ra đi có nhanh không?”

“Có.”

Vị sĩ quan thờ dài mệt mỏi. “Tôi mừng vì điều đó. Anh ấy là người tốt, nhưng đêm trước khi chết, anh ấy đã sợ hãi, chạy trốn khỏi đây. Gia đình anh ấy cố ngăn lại nhưng anh ấy không nghe. Anh ấy nói anh ấy không muốn chết khi còn chưa ngoi lên trên mặt đất xem như thế nào. Chồng tôi là người đưa anh ấy ra khỏi đây. Một mình lên đó chắc anh ấy sợ lắm.”

Wulf giễu cợt. “Tôi không thấy anh ta hoảng sợ chút nào. Thay vào đó, anh ta nung biểu tượng này và ấn lên những người anh ta giết.”

Vị sĩ quan lấy hai ngón tay gõ cằm ba lần - một nghi thức trang trọng của Apollite. “Các thần đã cho anh ấy bình yên. Chắc anh ấy chỉ săn tìm những linh hồn tội lỗi.”

“Ý cô là sao?” Wulf hỏi.

“Anh ấy là Daimon nhưng không giết người vô tội,” Cassandra giải thích. Anh ấy chỉ săn tội phạm thôi, suy cho cùng, những linh hồn ấy tràn đầy năng lượng vì tức giận và căm hờn. Chỉ có điều linh hồn chúng thối nát, nên nếu Daimon không đủ mạnh thì nọc độc linh hồn có thể xâm nhập và biến Daimon thành kẻ ác, giống như bản chất của các linh hồn đó vậy.”

Vị sĩ quan gật đầu. “Nghe có vẻ Jason đã trở thành nạn nhân. Lúc bị anh giết, có lẽ anh ấy cũng có ý muốn chết rồi. Khi các linh hồn bắt đầu chiếm lĩnh và điều khiển anh, anh sẽ chỉ cảm nhận được cơn tra tấn tột cùng. Hoặc ít ra tôi nghe kể vậy” Cô thở dài. “Giờ thì xin phép hai vị, tôi muốn dành thời gian cho gia đình.”

Cassandra chúc cô may mắn.

Gật đầu chào, cô sĩ quan bỏ lại họ và đi sau con trai cô.

Wulf nhìn bóng người phụ nữ rời đi, mắt anh sẫm lại buồn bã. “Vậy là em không đùa tôi về chuyện Daimon phân cấp.”

“Tất nhiên rồi.”

Wulf nghĩ ngợi. Có rất nhiều chuyện Thọ săn đêm không biết. Những chuyện ấy thực sự khiến anh kinh ngạc.

Cô nói đúng. Vì Thọ săn đêm chuyên tiêu diệt Daimon, lẽ ra họ nên hiểu về giống loài đó hơn.

Thế nhưng hình như mọi chuyện không như thế. Có lẽ sẽ dễ dàng hơn khi giết một kẻ mà ta không cần cảm thấy thương tiếc cho hắn. Dễ dàng hơn nếu tất cả chỉ có trắng và đen.

Tốt và xấu.

“Đi gặp Phoebe thôi anh,” Cassandra lên tiếng, nắm lấy tay anh, dẫn anh về phía một hành lang khác. “Chị ấy bảo em có thể ghé qua bất kì lúc nào.”

Mất ít phút họ đã tới căn hộ của chị cô. Bên này thành phố, nơi Phoebe sống, ồn ã hơn nhiều so với khu của họ.

Wulf đứng ngoài cửa, nhìn các Apollite hối hả đi qua họ trong lúc Cassandra nhập mật mã cửa.

Cassandra cố hết sức không nghĩ về tương lai. Cũng không nghĩ về người sĩ quan sẽ dành đêm cuối cùng bên gia đình. Cũng như một ngày nào đó, cô sẽ làm vậy với Wulf.

Cô cần phải xua anh ra. Để anh vô tư không phải đau đớn trước cái chết của cô.

Thay vào đó, cô tập trung suy nghĩ tới người chị còn sống của mình.

Cửa hé mở.

Cassandra dợm bước vào trong thì cứng người lại. Phoebe đang ngồi trên sofa, bên trên Urian. Da thịt trần trụi của cả hai sáng lên hoàn hảo nhờ ánh nền mờ ảo đặt quanh phòng.

Cassandra kinh ngạc vì bắt gặp họ ngay tại trận.

Phoebe giật mình nhòe dậy, mòm dính đầy máu.

Cassandra nhanh chóng lùi lại và đóng cửa. “Không đúng lúc rồi.”

“Sao thế?” Wulf hỏi khi anh quay sang cô.

Cô mừng là không để anh chứng kiến rồi phát điên lên trước cảnh Apollite “ăn”, Cassandra nắm lấy tay anh. “Có lẽ em sẽ gặp chị ấy sau.”

Wulf không nhúc nhích. “Có chuyện gì vậy?”

Cassandra không muốn chia sẻ việc này với một Thợ săn đêm sẽ đánh giá chị cô chỉ vì cách chị ấy sinh tồn.

Cửa căn hộ mở ra.

“Cassie?” Phoebe bước ra, lúc này đã khoác chiếc áo choàng dày màu xanh. Mặt và miệng sạch sẽ, nhưng tóc rối bù. “Có chuyện gì không?”

“Không có gì quan trọng đâu,” Cassandra mau nói để an ủi chị gái. “Chị cứ làm xong việc đi, em sẽ gặp chị sau.”

Mặt Phoebe đỏ bừng, chị quay vào nhà.

Wulf bỗng trời phá lên. “Để tôi đoán nhé. Urian ở trong đó với cô ấy hả?”

Một Cassandra còn bốc cháy hơn cả chị gái.

Anh cười càng to hơn.

“Không có gì vui đâu, Wulf,” cô quát anh. Anh cảm thấy thế nào nếu có ai đó xông vào đúng lúc chúng ta cũng như thế?”

“Tôi sẽ giết hẳn.”

“Thấy chưa? Em chắc Urian cũng nghĩ vậy thôi. Giờ thì quay lại thôi, em không muốn nghĩ tới hình ảnh hai người đó trần trụi ôm nhau đâu, chắc em sẽ gặp ác mộng cả tháng mất.”

Khi hai người bước dọc hành lang trở lại, một bé gái chạy theo sau Wulf. Cô bé ngửa cổ nhìn Wulf vẻ buộc tội. “Ông sẽ giết em gái cháu vì em ấy không chịu rửa vành tai?”

Cả hai kinh ngạc trước câu hỏi của cô bé.

“Sao cơ?” Wulf hỏi.

“Mẹ cháu bảo Thọ săn đêm sẽ giết các bé trai, bé gái không nghe lời. Cháu không muốn ông giết Alycia đâu. Em ấy không hư, em ấy chỉ không thích bị ướm tai thôi.”

Wulf quỳ xuống trước mặt cô bé và hất mái tóc lòa xòa trước mặt bé. “Bé con à, ta sẽ không làm hại em cháu hay bắt kì ai ở đây. Ta hứa đấy.”

“Dacia!” tiếng người đàn ông quát lên khi anh ta chạy bổ tới. “Bố đã nói với con đừng bao giờ nói chuyện với ai tóc đen cơ mà.” Anh ta bế con gái lên rồi chạy ào đi như thể sợ Wulf sẽ giết cô bé.

“Không có ai nói với các người rằng chúng tôi không làm hại Apollite à?” Wulf gọi với theo.

“Ghét thật,” anh khẽ nói. “Bao lâu nay, tôi cứ tưởng mình chỉ dọa được mỗi Christopher thôi đấy.”

Một gã đi ngang qua đáp lại bằng cách nhổ nước bọt lên giày anh.

“Này!” Cassandra quát, chạy theo gã. “Không cần phải thô lỗ như vậy đâu.”

Hắn lườm cô ghê tởm. “Sao cô có thể để thứ như gã chạm vào cơ chứ? Theo tôi thì chúng tôi cứ để cô chết dưới tay bọn Daimon đi cho rồi. Hạng đàng điếm như cô đáng bị như vậy.”

Mắt Wulf tối sầm lại, anh tung cú đấm mạnh mẽ về phía gã Apollite. Hắn loạng choạng rồi phóng tia điện về phía anh.

Wulf bị đánh trúng bụng, rồi đập mạnh vào tường. Cassandra gào lên trước cảnh tượng đó, muốn ngăn họ lại, nhưng cô sợ sẽ làm em bé trong bụng bị thương.

Đột nhiên các Apollite túa ra từ mọi phía cố ngăn họ lại. Cả Urian cũng xuất hiện.

Urian đẩy Wulf lùi ra. Màu da anh ta tái nhợt như tro, rõ ràng Urian đang rất yếu. Dù vậy, anh ta vẫn cố ngăn giữa Wulf và gã kia, mỗi tay đặt lên một người.

“Đủ rồi!” Urian gầm lên với cả hai.

“Anh có sao không?” Wulf hỏi anh.

Urian thả hai người đàn ông ra. Gã Apollite bị những người khác mang đi, nhưng hẳn ta vẫn kịp chào lại họ bằng tia nhìn độc ác.

“Cậu cần tránh đi một thời gian, Thọ săn à,” Urian nói, giọng anh tử tế hơn trước nhiều. Anh lấy tay lau lông mày đầm mồ hôi.

“Trông anh thực sự không khỏe,” Wulf nói, tảng lờ lời cảnh báo của Urian. “Anh có cần gì không?”

Urian lắc đầu như thể muốn trút bỏ thứ gì đó. “Tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút.” Anh ta cong môi với Wulf. “Liệu trong lúc đó cậu có thể tránh xa rắc rối được không?”

“Uri?” Phoebe lên tiếng hỏi khi tới nhập hội với họ. “Em lấy nhiều quá phải không?”

Nét mặt Urian dịu lại ngay lập tức. Anh kéo cô lại gần và hôn lên mái đầu cô. “Không đâu, tình yêu ạ. Anh chỉ thấy mệt thôi. Rồi anh sẽ khỏe lại.”

Anh tránh ra rồi dợm bước về phía căn hộ của hai người. Bước chân anh loạng choạng.

“Chết tiệt,” Wulf cất lời. Trước khi Cassandra hiểu ra anh định làm gì, Wulf liệng Urian qua vai anh, tiến về phía căn hộ của cô và anh.

“Cậu làm gì thế?” Urian giận dữ quát.

“Tôi đưa anh về chỗ Kat trước khi anh bất tỉnh nhân sự.”

Urian rít lên. “Sao phải làm thế? Cô ta ghét tôi.”

“Tôi cũng thế nhưng chúng tôi đều nợ anh.”

Cassandra không nói gì khi hai chị em cô đuổi theo họ suốt dọc đường quay trở lại căn hộ của cô.

Lúc họ vào nhà, Kat và Chris đang chơi bài.

“Ôi trời chuyện gì đã xảy ra vậy?” Kat hỏi ngay khi nhìn thấy Urian.

“Hình như tôi lấy nhiều máu quá,” Phoebe đáp, gương mặt xinh đẹp hẳn lên tiếc nuối.

Wulf đặt Urian nằm trên ghế sô-pha. “Cô có giúp được không?” anh hỏi Kat.

Kat đẩy Wulf tránh ra. Cô giơ hai ngón tay trước mặt Urian. “Anh thấy mấy ngón đây?”

“Sáu.”

Cô đập vào sườn anh. “Thôi đi. Nghiêm túc đấy.”

Urian mở to mắt, cổ tập trung nhìn bàn tay cô. “Ba... Hình như vậy.”

Kat lắc đầu. “Chúng tôi sẽ quay lại.”

Cassandra kinh ngạc nhìn bóng hai người nhá lên biến mất khỏi phòng khách.

“Sao cô ấy không làm thế khi chúng ta bị lão Stlyker kia truy đuổi?” Chris hỏi.

“Cô ấy mang Urian tới Kalosis, Chris,” Phoebe đáp. “Tôi nghĩ không có ai trong số các cậu muốn vào vương quốc chẳng có ai ngoài các Spathi thống trị, và một vị nữ thần cổ đại trong cơn bực tức chỉ muốn phá hủy cả thế giới này đâu.”

“Chị biết không,” Chris nói. “Tôi thích ở đây hơn. Chưa kể, tôi còn nhìn trộm được bài của Kat nữa này.” Cậu ta nhặt bài lên và chửi thề. “Lẽ ra tôi phải biết cô ấy không nói dóc.”

Cassandra nhìn chị Phoebe. Dù gương mặt ngập tràn lo lắng, Phoebe trông tốt hơn trước nhiều. Hai má chị hồng hào, làn da sáng lên.

“Em xin lỗi vì đã cắt ngang cả hai,” Cassandra nói, mặt hơi nóng lên trong chốc lát.

“Đừng, ý chị là, đừng có biến thành thói quen là được nhưng lần này nếu em không vào thì có khi chị giết anh ấy chết mất. Anh ấy có thói quen xấu là không bao giờ lên tiếng nếu chị có lấy quá nhiều máu. Thi thoảng cũng làm chị sợ.”

Wulf khoanh tay trước ngực. “Vậy ra Daimon có thể chết vì mất máu?”

“Chỉ khi bị hút trực tiếp thôi,” Cassandra đáp.

Phoebe nhướn mày với anh. “Anh định dùng điều này để chống lại bọn tôi sao?”

Wulf lắc đầu. “Tôi thà chết còn hơn hút máu từ cổ người đàn ông khác. Kinh tởm. Hơn nữa, không phải cô nói đó là cách Apollite biến thành Daimon sao? Vì Thợ săn đêm cũng không có linh hồn nên biết đâu cũng thành Daimon do thế thì sao?”

“Phải, nhưng máu của Thợ săn đêm rất độc với Daimon,” Chris lên tiếng trong lúc xào lại bài. “Chẳng phải vì thế nên Daimon không thể hút máu, cũng không biến đổi được các anh sao?”

“Có lẽ vậy...” Phoebe đáp. “Nhưng thực ra các linh hồn vô chủ vẫn có thể chiếm hữu Thọ sản đêm, vì tôi và Uri cùng chia sẻ những linh hồn đó, nên không rõ Daimon và Thọ sản đêm có thể cũng như vậy không?”

“Mong là ta không bao giờ phải tìm hiểu điều đó,” Wulf chột lại rồi tới ngồi lên ghế trước mặt Chris.

Phoebe quay lại với Cassandra. “Em có chuyện muốn tìm chị à?”

“Em đang làm hộp kí ức cho con. Những bức ảnh và lưu bút của em. Một vài kí ức nho nhỏ để nhắc con nhớ về chúng ta, cả nhà mình, nên em không biết chị có muốn cho gì vào hộp không.”

“Sao em phải làm thế khi chúng ta sẽ rất sẵn lòng kể cho thằng bé mọi thứ nó muốn biết?”

Cassandra lưỡng lự, không muốn làm tổn thương chị. “Nó không thể ở đây được, Phe. Nó sẽ sống với Wulf ở thế giới loài người.”

Mắt chị cô bùng cháy. “Vì sao nó không thể ở đây?” Phoebe khẳng khái. “Bọn chị có thể bảo vệ tốt như Wulf. Có lẽ còn hơn thế.”

Wulf liếc nhìn lên trong lúc Chris vẫn loay hoay với mấy lá bài. “Vậy nếu nó mang phần người nhiều hơn cả Cassandra thì sao? Ở đây có an toàn cho nó không?”

Vẻ mặt lưỡng lự của Phoebe nói lên tất cả.

Không, như thế không an toàn. Họ đã chứng kiến cảnh Wulf bị đối xử ra sao đủ để khẳng định điều ấy. Apollite không chịu được loài người, và ngược lại.

Ít ra họ không buộc nhau vào cọc rồi thiêu như ngày xưa nữa.

Không thường xuyên như thế.

Wulf ý nhị nhìn Phoebe. “Tôi có thể bảo vệ thằng bé, cả con cháu của nó dễ dàng hơn cô nhiều. Tôi nghĩ ham muốn chiếm hữu linh hồn người của các người rất khó để nuôi dạy thằng bé. Đặc biệt là khi mọi người ở đây ghét Thọ sản đêm như thế. Đúng là tiện đôi đường. Giết con tôi không những lấy được linh hồn người của nó, còn trả thù được phần máu Thọ sản mà các người căm ghét nhất.”

Phoebe gật đầu. “Có lẽ anh nói đúng.” Chị cầm tay Cassandra. “Được rồi, chị cũng muốn bỏ vào hộp mấy thứ cho thằng bé.”

Trong lúc Wulf và Chris, chơi bài, Cassandra đi vào phòng ngủ và lấy cái hộp lớn khảm bạc mà Kat mang theo từ nhà đi, cùng bút và giấy.

Cô và Phoebe viết thư cho đứa trẻ. Sau một lúc, Phoebe để cô lại, chạy ra ngoài.

Cassandra ngồi một mình trong phòng, lật tìm trang ghi chép và thư từ cô để lại cho con trai. Giờ cô chỉ ước có thể nhìn thẳng bé lớn lên. Cô sẽ đánh đổi bất cứ điều gì để nhìn thoáng qua hình ảnh con lúc trưởng thành.

Có lẽ Wulf có thể liên hệ với một thợ săn thú và giúp cô đi tới tương lai. Chỉ một thoáng thôi. Đủ để nhìn những hình ảnh mà cô chắc chắn bỏ lỡ.

Nhưng ý nghĩ đó còn tệ hơn. Hơn nữa, phụ nữ mang thai không thể vượt thời gian được.

“Mẹ mong con giống như bố con,” cô nói, tay dịu dàng xoa bụng khi nghĩ tới có một đứa trẻ nằm trong đó. Cô dễ dàng hình dung ra chàng trai tóc xoăn đen giống như Wulf. Cậu cũng cao ráo và mong là khỏe khoắn.

Và cậu sẽ phải lớn lên mà không có tình yêu của mẹ. Cũng như Wulf phải nhìn cảnh cô ra đi...

Con búi ngủi nghẹn lại nơi cổ họng, cô vội tay lấy một mảnh giấy. Cô vội viết xuống, cô níu giữ giọt nước mắt, cô muốn nói với con cô yêu con nhường nào. Để con biết dù thế xác cô không bên nhưng linh hồn cô sẽ luôn dõi theo con.

Cô sẽ tìm cách để trông chừng con. Mỗi mãi.

Cô kết thúc bức thư, đặt nó vào hộp rồi mang nó trở lại phòng khách, hai người đàn ông vẫn đang chơi bài. Cô sợ ở một mình. Những ý nghĩ vẫn vơ sẽ tìm cách hành hạ cô mỗi khi cô ở một mình.

Chris và Wulf luôn giữ đầu óc cô bận rộn, không nghĩ tới tương lai. Họ luôn khiến cô cười dù cho nhiều khi cô không thấy có gì đáng cười.

Chris đang thu hút Cassandra vào trò chơi thì Phoebe trở lại với một cuốn sách.

“Gì vậy ạ?” cô hỏi khi chị cho cuốn sách vào hộp đang đặt bên ghế cạnh cô.

“Một cuốn truyện cổ tích của Apollite,” Phoebe đáp. “Còn nhớ cuốn mẹ thường dùng để đọc truyện cho chị em mình hồi nhỏ không? Donita bán trứng nên chị vừa chạy đi mua một cuốn cho em bé.”

Wulf nghi ngại cầm cuốn sách lên, lật giở vài trang rồi nhú mào. “Chris, cậu biết đọc tiếng Hi Lạp phải không” anh nói, chuyển cuốn sách cho cậu Hộ vệ.

“Vâng.”

“Sách này viết gì thế?”

Chris bắt đầu đọc thầm rồi đột nhiên cười phá lên. Cười không dứt được.

Cassandra nhăn nhó khi nhớ lại một vài chuyện mẹ đã đọc cho chị em cô khi họ còn nhỏ.

Chris vẫn cười, “Em không biết liệu anh có muốn đưa bé nhìn thấy quyển sách này không nếu anh sẽ là người nuôi dạy nó.”

“Đề tôi đoán nhé,” Wulf nói, mắt nheo lại nhìn Phoebe. “Thằng bé sẽ mơ thấy ác mộng rằng bố nó sẽ săn đuổi và xé xác nó ra phải không?”

“Đại loại thế. Nhưng có chuyện này hay phết Acheron - Kẻ đại ác.” Chris dừng lại khi cậu chuyển sang đọc câu chuyện khác. “Khoan đã... Anh sẽ thích chuyện này cho mà xem. Họ có cả chuyện về Thợ săn đêm xấu xa Bắc Âu đấy. Anh nhớ câu chuyện cổ tích về tên phù thủy và các bếp lò không? Chuyện này minh họa hình ảnh của anh và cái lò nung.”

“Phoebe!” Wulf quát, mắt vẫn nhìn cô.

“Sao?” Chị gái Cassandra ngây thơ hỏi lại. “Đó là di sản của tộc chúng tôi. Chẳng phải các anh cũng hay đổi tên cho các câu chuyện của mình đấy thôi, nào là Andy - tên Apollite xấu xa hay Daniel- Sát thủ Daimon. Tôi cũng xem phim và đọc sách của con người rồi. Họ cũng đâu tử tế gì với người của tôi.

“Họ minh họa chúng tôi như thể những tay sát nhân vô hồn, vô cảm vậy.”

“Được rồi,” Wulf nói, “nhưng mà người của cô tình cờ đúng là những con quỷ hút linh hồn.”

Phoebe nghiêng đầu ngang ngạnh. “Anh đã gặp chủ ngân hàng hay luật sư chưa? Anh nói xem, bọn chúng hay Urian của tôi, ai tệ hơn? Ít ra chúng tôi cần thức ăn, còn họ làm điều ác chỉ vì lợi nhuận.”

Cassandra cười phá lên trước cuộc cãi vã của họ, cô cầm lấy cuốn sách từ tay Chris. “Em rất cảm ơn, Phoebe, nhưng có lẽ ta có thể tìm cuốn sách khác không tô vẽ thợ săn đêm như là những con quỷ địa ngục được chứ?”

“Chị không cho là có sách nào như thế đâu. Mà nếu có thì chị cũng chưa từng thấy.”

“Tuyệt,” Wulf lẩm bẩm, nhặt một tấm bài khác lên, “quá tuyệt. Đứa con trai tội nghiệp của tôi sẽ mơ thấy ác mộng suốt tuổi thơ của mình.”

“Tin em đi,” Chris lên tiếng trong lúc đặt tiền cược trong ván bài mới với Wulf. “Cuốn sách đó sẽ là vấn đề nhỏ nhất nhất của thằng bé nếu anh là bố nó.”

“Ý cậu là sao?” Cassandra hỏi.

Chris đặt quân bài xuống, ánh mắt nhìn thẳng cô. “Cậu biết không, hồi còn nhỏ, người ta đặt tờ lên gối mà bê đây. Tờ còn có hãn mũ bảo hiểm thừa riêng và phải đội nó từ lúc bốn tuổi.”

“Đó là vì cậu cứ đập đầu mỗi lần tức giận chuyện gì. Tôi chỉ sợ cậu sẽ làm hư não.”

“Nào em bình thường,” Chris đáp. “Chỉ có lúc đi vệ sinh em mới được là chính mình và hành động như người bình thường. Em rùng mình khi nghĩ tới những chuyện anh sẽ làm với đứa nhỏ.”

Chris hạ giọng, bắt chước âm điệu Bắc Âu du dương của Wulf. “Đừng cử động, cậu sẽ bị đâm đập đấy. Ồi trời, hắt hơi à? Gọi ngay chuyên gia Thụy Điển tới. Đau đầu sao? Thẻ trước thần Odin, chắc là thằng bé bị u não rồi. Mau lên, đưa nó đi chụp CAT đi.”

Wulf huých vai cậu cười cợt. “Nhưng cậu vẫn sống tốt đấy thôi.”

“Đấy là vì để sinh cháu cho anh.” Chris bắt gặp ánh mắt Cassandra. “Một cuộc đời điên loạn.” Rồi Chris hạ mắt xuống như thể suy nghĩ lại tất cả trong một phút. “Nhưng ngoài kia còn có nhiều người khổ sở hơn.”

Cassandra không chắc ai mới sẽ sờ trước câu thú nhận ấy, Wulf hay là cô.

Chris đứng dậy rồi ra ngoài sảnh lấy đồ ăn vặt và nước uống trên giá xuống. Cậu rót một cốc cô-ca cho mình rồi cầm túi khoai tây trước khi quay lại chơi bài tiếp với Wulf.

Ngay trước nửa đêm, Urian quay trở về. Trông anh đã khá hơn nhiều. Làn da rạm nắng ánh lên sức sống. Mắt anh sáng bừng và lần này, mái tóc vàng dài để xõa trên vai. Cassandra có lời khen cho Phoebe. Chồng chị ấy đúng là đẹp thật.

Khi anh mặc đồ đen từ trên xuống dưới, trông Urian chẳng khác gì Thọ săn đêm. Trừ mỗi việc họ khác nhau ở cách sinh tồn.

Phoebe mỉm cười khi Urian tới gần chị.

Wulf thì không. Thực tế, không khí giữa hai người đàn ông trở nên căng thẳng tột độ.

“Có chuyện gì thế, Thợ săn đêm?” Urian cất tiếng hỏi, tay anh quàng qua vai Phoebe. “Bạn đang mong chờ tôi đầu hàng hả?”

“Không, tôi chỉ đang thắc mắc anh đã giết ai để đoạt lại sức khỏe.”

Urian cười phá lên cụt lủn. “Chắc mấy con bò cậu vẫn ăn cũng không vui mừng gì đâu.”

“Chúng không phải con người.”

Urian mĩa mai. “Nếu cậu còn chưa nhận ra thì có hàng trăm người ngoài kia không phải con người.”

Nắm lấy tay Phoebe, Urian dẫn chị qua cửa. “Đi nào, Phe, anh không có nhiều thời gian trước khi phải trở về Kalosis, và anh không muốn dành quãng thời gian ít ỏi đây với kẻ thù của mình đâu.”

Ngay khi Urian và Phoebe rời khỏi, Chris quay về giường.

Chỉ còn Cassandra và Wulf.

“Em nghĩ Kat có ổn không?” Wulf hỏi, cầm cốc của Chris lên và buộc túi khoai tây lại.

“Chắc vậy. Có lẽ cô ấy sẽ trở lại ngay thôi.” Cassandra thu dọn thư của chị cô gửi cho em bé và bỏ chúng vào hộp.

“Sau cuốn sách mà cô ấy mua, anh e ngại không rõ chị em còn viết cái gì trong thư nữa.”

“Hừm, có lẽ em nên đọc nó trước...” Cassandra đáp lại, mắt liếc nhìn chiếc hộp.

“Nếu trong đó viết anh như con quái vật thì anh rất biết ơn đấy.”

Cassandra liếc xuống đui anh. “Em không biết họ có viết vậy không, nhưng từ kinh nghiệm bản thân thì rõ ràng anh là quái vật.”

Anh nhướn mày. “Vậy sao?”

“Vâng.”

Anh cười phá lên rồi chậm rãi trao cô nụ hôn nóng bỏng. “Em có vị của chanh này,” anh thì thầm trên môi cô.

Cassandra liếm môi, nhớ lại vị chanh vắt lên đĩa cá ăn lúc nãy.

Wulf có vị hư hỏng, hoang dại, khiến nhịp tim cô tăng tốc.

“Khoan đã, tôi sắp mù rồi!”

Wulf ngả ra khi nghe tiếng Kat.

Cassandra liếc ra sau vai thì thấy cô bạn đang đứng ngay ngưỡng cửa bỏ ngõ.

Kat đóng sầm cửa lại. “Ồn chúa không ai khóa thân.”

Wulf trêu cô. “Ba giây nữa thì sẽ là như thế đấy.”

“Eo ôi!” Kat nhăn nhó. “Nhiều hơn những gì tôi muốn nghe rồi đấy.”

Cô bước ngang qua phòng, ngồi đối diện họ. Dù vẫn cười đùa, nhưng nét của cô nhăn nhó.

Wulf hơi cáu vì bị Kat phá ngang.

Cassandra ngả ra khỏi anh và quay lại đối diện với Kat. “Có chuyện gì vậy?”

“Chuyện vặt thôi. Stryker không vui lắm khi cậu biến mất như thế. Nữ thần Hủy diệt cũng cáu luôn với tớ. Rất cáu. May là bà ấy vẫn chưa hủy bỏ luật không-chạm khi tớ vào cuộc. Điều đó tạo ra kẽ hở cho chúng ta, nhưng tớ không dám chắc Stlyker còn chịu tuân theo luật tới lúc nào.”

“Cô có được thông báo nếu họ phá luật không?” Wulf hỏi.

“Tôi không biết.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Urian?” Cassandra hỏi. “Bọn họ có phát hiện anh ấy giúp chúng ta không?”

“Không, tớ không nghĩ vậy. Nhưng tớ lo sợ những chuyện Stryker có thể làm với anh ta nếu phát hiện Urian đã giúp đỡ chúng ta. Gã muốn cả cậu và đứa bé chết theo cách tệ hại nhất.”

Cassandra nuốt mạnh xuống, rồi bỗng thay đổi đề tài. “Hai người đã làm gì?”

Tớ thả Urian xuống ở nhà anh ta và bỏ mặc anh ta ở đó, nên không ai biết tớ giúp anh ta. Nếu có ai nhìn thấy tớ ở gần anh ta, bọn họ sẽ nghi ngờ ngay lập tức. Nhiều thế kỉ qua, bọn tớ không được coi là bạn của nhau. Quý thần ơi, bọn tớ thậm chí chẳng thèm qua lại.”

“Vì sao?” Cassandra hỏi. “Anh ấy có vẻ cũng tử tế mà. Hơi xa cách nhưng tớ không trách anh ấy vì chuyện đó.”

“Tin tớ đi, cưng à, khi ở đây anh ta là người khác hẳn. Anh ta không phải gã mà tớ quen biết suốt mười một ngàn năm qua. Urian mà tớ biết chẳng do dự khi giết bất kì ai theo lệnh của cha anh ta đâu. Tớ từng chứng kiến anh ta bẻ gãy cổ những Daimon ngang đường và cậu không muốn biết anh ta đã làm gì với những Thợ săn thú phản bội họ đâu.”

Wulf với lấy cốc nước trên bàn trà. “Các Spathi là lý do thợ săn đêm chưa bao giờ thoát khỏi cửa thông, phải không?”

Cô gật đầu. “Các cửa thông thả anh ngay xuống giữa đại sảnh Kalosis. Ngay chính giữa trung tâm thành phố. Thợ săn đêm sẽ bị xử tử ngay lập tức. Các Thợ săn thú thì còn được cho thêm cơ hội sống. Bọn họ phải thề trở thành đồng minh với Nữ thần Hủy diệt được khoan thứ, còn không thì chết.”

“Còn Daimon?”

“Chúng được chào đón và được Spathi huấn luyện, chúng phải luôn giữ được tinh thần chiến đấu của mình. Giây phút chúng tỏ ra yếu đuối, chúng cũng chết ngay.”

Wulf thở ra chậm rãi. “Cô đúng là đến từ địa ngục, Kat ạ.”

“Đó không phải nhà tôi. Tôi tới từ đỉnh Olympus cơ.”

“Vậy sao cô lại dính dáng tới Nữ thần Hủy diệt?”

Cassandra cũng tò mò chuyện đó.

Kat tỏ vẻ ngây thơ. “Tôi không thể nói chuyện đó được.”

“Vì sao?” Cassandra hỏi.

Kat nhún vai. “Không ai được nhắc tới chuyện đó chứ không chỉ riêng tớ.”

Bực mình thật, vậy cũng như không rồi. Nhưng Cassandra còn vấn đề khác cần hỏi. “Cậu có nghĩ Stryker sẽ tìm được chúng ta ở đây không?”

“Nói thật là tớ không biết. Stryker có rất nhiều gián điệp trong các cộng đồng Apollite và Thợ săn thú. Thế nên lúc trước hẳn mới tìm ra chúng ta. Rõ ràng một tay Thợ săn thú ở quán Inferno đã làm việc cho hắn và liên lạc ngay khi chúng ta bước qua cửa.”

Wulf chỉ cánh cửa ra vào. “Vậy là bất kì ai ngoài kia cũng có thể phản bội?”

“Tôi sẽ không nói dối và bảo là không có. Chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Cassandra nuốt mạnh khi cơn sợ hãi bủa vây trái tim cô. “Không có nơi nào an toàn sao?”

“Lúc này thì không.”